

Respect pentru oameni și cărți

MARY JAMES

*O propunere
surprinzătoare*

Traducerea și adaptarea în limba română de:

IOANA PATRICHİ

Editura și Tipografia

ALCRIS

Capitolul 1

– Tată! Tată! Nu-i lăsa să te ia!

Strigătele copilului răsunau în sala sumar mobilată destinată vizitatorilor, aduse pe chipul bărbatului expresia unei adânci suferințe. Se aplecă spre fetiță și o strânse la piept.

– Sunt nevinovat, Melly, să nu uiți!

– Niciodată, răspunse fetița printre hohote de plâns.

Încă mai plângea când a fost scoasă din vechiul tribunal și condusă spre mașina care urma să o ducă din nou la orfelinat.

Femeia cu chipul dur care o însotea simți un val de compasiune. Era prima oară în cele patru luni de când tatăl ei fusesese arestat când fetița plângea, ceea ce o făcea să spere că lacrimile erau un semn bun. Melisandei Godfrey îi va fi foarte greu în viață dacă nu va învăța să se conformeze. Din păcate, nu era un copil obișnuit de unsprezece ani – dacă normalitatea însemna să interacționeze cu copii de vîrstă ei – căci avusese un profesor particular și-si petrecuse tot timpul liber cu tatăl, arătându-se interesată numai de ceea ce-l interesa pe el. Si nu se putea spune că vinul era un domeniu de interes potrivit pentru un copil, după opinia

Respect pentru oameni și cărți

categorică a femeii.

– Nu-ți va fi ușor, Melisande, spuse ea cu voce tare. Dar după ce te vei obișnui cu compania copiilor de vârstă ta . . .

– Urăsc copiii de vârstă mea!

– Este posibil, dar vei trăi printre ei până vei împlini opt-sprezece ani. Obișnuieste-te cu acest gând și nu va fi atât de rău.

– Tata va fi liber peste cinci ani și va veni să mă ia.

Femeia tăcu, mulțumindu-se să caute din priviri punctele de reper familiare.

– Am ajuns. Șterge-ți ochii, doar nu vrei să vadă toată lumea că ai plâns.

– Nu-mi pasă, replică fetița urmând-o în clădirea mare mirosind a dezinfectorant.

Când ajunseră la baza scării, sună telefonul. Femeia îi făcu semn fetiței să rămână pe loc, apoi se duse să răspundă. Con vorbirea fu scurtă, dar privirea pe care o aruncă fetiței nu prevădea nimic bun.

– Melisande, spuse ea cu voce neobișnuită de blândă. Vino în birou. Am ceva să-ți spun.

Femeia continuă să vorbească, deși micuța înțelesese ce-i spusesese. Părea împietrită, incapabilă să reacționeze. Tatăl ei murise în urma unui infarct la câteva secunde după ce se despartiseră.

– Vei lua cina cu mine, spuse femeia, care deși n-o înțelegea pe micuță, nu avea suflet rău. Poate dorești să dormi în camera mea în noaptea aceasta?

– Nu, mulțumesc, vreau să fiu singură și nu vreau să mănânc.

– Foarte bine, dar știi că n-ai voie să lipsești de la masă. Avem reguli pe care trebuie să le respecti. În caz contrar, vei fi nefericită.

– Mă aștept să fiu nefericită.

Femeia oftă, convinsă că misiunea ei nu va fi deloc ușoară. Si totuși, în lunile care urmară își dădu seama că se înșelase, căci fetița făcea ce i se cerea fără să

Respect pentru oameni și cărți

comenteze. Mergea tăcută pe coridoarele școlii, cu părul strâns într-o coadă, îmbrăcată cu rochiță de serj albastru și încăltăță cu ciorapi maro de lână și pantofi de pânză cu talpă de cauciuc. La învățatură era mult înaintea colegelor și profesorii discutau despre modalitatea să-o trimită să-și continue studiile.

— Ar fi mare păcat să nu aibă șansa pe care o merită, spuse profesoara care răspunde de clasa ei în ziua în care fetiță împlini doisprezece ani.

— Nu mulți dintre noi avem șansa pe care o merităm, răsunse sec profesoara-șefă, iar fiicele infractorilor...

Nu termină fraza, realizând că n-ar fi trebuit să rostească aceste cuvinte.

— Voi discuta cu conducerea școlii, continuă ea imediat, deși mă îndoiesc că se poate face ceva.

Soarta interveni din nou în viața Melisandei, de data aceasta în persoana avocatului James Howard, care înarmat cu o mulțime de documente, demonstrează că Dominic Godfrey, condamnat de tribunal, fusese găsit nevinovat și achitat după moarte.

— Am știut întotdeauna că tatăl meu e nevinovat, spuse Melisande. A fost o prostie din partea lor să nu-l credă.

— A fost o chestiune de dovezi.

— Și dovezile... s-au dovedit false, nu-i așa?

— Da, dar...

— Înseamnă că au dat doavă de prostie pentru că nu și-au dat seama de la început.

Avocatul privi în ochii cenușii plini de dispreț ai copilei.

— Ești o fetiță norocoasă. Pentru a compensa răul făcut, baronul Lubeck m-a însărcinat să...

— Nu vreau nimic de la baron.

— Te află sub tutelă judecătorească și trebuie să faci cum se hotărăște. Din f-

Respect pentru oameni și cărți
ericire, a fost acceptată oferta lui.

Melisande păru pentru prima oară speriată și James Howard se grăbi să linștească, fiind doar un copil.

— Vei merge la unul din cele mai exclusiviste internate din țară. Baronul dorește să suporte costul educației tale.

— Nu-l voi lăsa.

— Consideră că este de datoria lui.

— Vreți să spuneți că are o conștiință încărcată.

Avocatul avu înțelepciunea să nu comenteze, spunând în schimb că dorește să plece împreună cu ea peste o oră. Fetița ieși, tăcută. Arăta mult mai mică decât vîrstă pe care o avea – probabil pentru că rochia pe care o purta era prea scurtă, iar părul era împletit într-o coadă de culoarea cânepii.

Melisande vorbi doar în timpul călătoriei cu trenul, punând diverse întrebări în legătură cu noua școală, cu baronul și cu tatăl ei.

— Cum ati descoperit că tata era nevinovat și de ce baronul este în continuare implicat?

— Nu este implicat, dar, condamnarea pe nedrept a tatălui tău l-a măhnit. Descoperirea a fost făcută în timp ce poliția era angajată într-o altă anchetă asupra unui negustor de vinuri din Belgia. Au observat unele similarități cu cazul tatălui tău, au făcut legăturile necesare și au putut dovedi că nu diluase niciodată vinul.

— Oricine îl cunoștea pe tata ar fi trebuit să-și dea seama de acest lucru, spuse ea disprețuitor. De aceea îl urăsc pe baron. Era prietenul tatălui meu și ar fi trebuit să știe adevarul.

— Îl știe acum.

— Prea târziu.

— Nu și pentru tine, Melisande. Îți se dă o sansă să începi o viață nouă.

— Mi-o dă omul care mi-a distrus-o pe cealaltă.

Respondești: Trebuie să înveți să ierți.

Fetița își mută privirea de la el.

– Va trebui să rămân la școală până la opt-sprezece ani?

– Chiar mai mult, dacă vrei să mergi la facultate.

– Este nevoie de bani pentru asta.

– Vor fi suficienți pentru a-ți continua studiile cât dorești.

– În cazul acesta, poate voi merge la facultate. Vreau să devin o persoană foarte instruită.

– Iată o ambioție demnă de laudă. Te gândești la o carieră anume?

– Nu, dar indiferent ce voi face, vreau să fiu cea mai bună.

Nu erau cuvinte pe care să le rostească în mod obișnuit un copil, se gândi avocatul, dar Melisande Godfrey era diferită de orice copil pe care-l cunoscuse.

Acet gând î se confirmă după opt ani, când primi o scrisoare politicoasă din partea ei, prin care îi cerea permisiunea să vină să discute cu el. Fusesese imediat de acord, astfel că Melisande se afla acum în sala de așteptare, urmând să intre în biroul lui. James apăsa butonul soneriei și secretara deschise ușa și pofti înăuntru o Tânără înaltă și zveltă.

Avocatul se ridică și și drese glasul. Nu era cu puțință să fie Melisande Godfrey, fetiță cu părul impletit într-o coadă lungă. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Tânără schiță un zâmbet, în timp ce ochii ei cenușii se lumină. Ba da, constată el, ea era...

– Încântat să te revăd, domnișoară Godfrey. La loc, te rog.

Respect pentru oameni și cărți

O privi admirativ în timp ce ea se asează cu grătie.

– Sunteți neschimbat, domnule Howard, spuse ea cu o voce caldă și melodioasă.

– Nu același lucru se poate spune despre tine. Înțeleg că ai primit scrisoarea mea.

– De aceea mă aflu aici. Vă rog să returnați acest cec baronului, continuă ea, scoțându-l din posetă și punându-l pe birou.

– Acesta a fost cadoul pentru împlinirea a douăzeci și unu de ani și pentru absolvirea Sorbonei.

– Pentru mine, înseamnă bani care să compenseze o conștiință încărcată. De acum înainte, va trebui să învețe să trăiască sub povara vinii sale.

– Baronul nu are niciun motiv pentru care să se simtă vinovat.

– Modul cum să comportat cu tatăl meu a fost...

– Exemplar. Nimeni n-ar fi putut face mai mult decât a făcut baronul când a descoperit că tatăl tău a fost acuzat pe nedrept.

– Dar înainte, când a crezut că l-a înșelat? Erau prieteni de ani de zile și totuși să dus la poliție și l-a acuzat de înșelătorie.

– Baronul a fost forțat să procape astfel. Erau și alte persoane implicate – chiar foarte multe – și l-au obligat să vorbească. N-a avut de ales și de fapt n-a fost alegerea lui.

– Ei bine, eu sunt liberă să aleg. Așadar, vă rog să-i returnați banii și să-i spuneti că nu pot accepta această încercare de compensare a faptului că l-a distrus pe tată.

– Nu mai este baronul care a fost prietenul tatălui tău; a murit acum cinci ani. De atunci, fiul lui este cel care îți plătește studiile.

– Ar fi trebuit să-mi spuneti! ripostă ea, ridicându-se furioasă.

– Ce importanță ar fi avut? Actualul baron se consideră la fel de răspunzător pentru bunăstarea ta ca tatăl lui.